

Недавно сам наишла на један Маркесов афоризам, који ме је дотакао и навео на размишљање о љубави у трећем добу, о љубави која не бира време, о љубави смештеној у облачастим висинама познијих година.

„Када бих имао још један комадић живота, доказивао бих људима колико греше када мисле да престају да се заљубљују кад остаре, а не знају да су остарили када престану да се заљубљују. Живео бих заљубљен у љубав”.

Толико надахнућа у овим речима, које ми звуче топло и меко, и ако бих их упоредила са бојама, рекла бих да звуче и пурпурно, румено.

После њих сам се мало замислила и запитала шта заправо душу чини живом. Каква је улога маште, поезије, света чудесног, љубави у нашим животима? Може ли се живети пуним животом и у пензији? Може ли се живети заљубљен у љубав? Има ли таквих људи? И шта нам то говори о том животу, о тим људима?

Покушала сам да одговор нађем у окриљу наше Установе и, гле чуда, наишла сам на много таквих прича. Неке од тих занимљивих и топлих прича уткала сам у редове интерног часописа установе и презентовала их кроз речи актера. Ушушкане у кутку домова чувају радости дељења емоција.

Водећи разговоре са заљубљеници у љубав, који и у трећем добу дарују своје најнежније тананости емотивном партнеру, закључила сам да године не мењају, не изоштравају карактере, а да, исто тако, године не представљају препреку љубави, јер човекова потреба да воли и да буде вољен непролазна је.

Ружица Вукић Рајић,
организатор промотивних активности,
уредник часописа и сајта установе